

[Økonomiministeren]

tisk kontrol af dette hus, har fungeret aldeles udmærket. Jeg har for min del intet ønske om at foreslå en ændring i Danmark af det forhold. Jeg tror, det vil være et tilbageskridt, hvis den politiske kontrol med vores pengepolitik skulle lægges her i salen.

Det så jeg nødig. Det er et spørgsmål, som vi har ordnet på én måde, andre medlemslande har ordnet det på en helt anden måde, i nogle medlemslande er der en ikkeuafhængig centralbank, som er underlagt direkte politisk styring af ministre og dermed også i sidste instans af parlamentet.

Disse spørgsmål om, hvilken form for politisk kontrol der skal være, og om, hvilken form for interventionsmekanismer man kan forestille sig, er just de spørgsmål, der ikke er fundet en afklaring af, så der endnu ikke har udkrystalliseret sig nogen enighed om dem.

Derfor mener jeg slet ikke, at hr. Gades spørgsmål, som er klare nok, er særlig fair på dette tidspunkt af debatten. De spørgsmål, man her stiller, er just dem, man i øjeblikket forsøger at få afklaret, udkrystalliseret, for at nå frem til at se, om landene også i praksis kan enes.

Men jeg vil gerne gentage, for at der ikke skal være nogen som helst diskussion om det, at det er min opfattelse, at hvis udviklingen går i den retning, at D-marken fra Vesttyskland, snart Tyskland, indgår i et økonomisk og monetært system i Europa, skal Danmark og den danske krone være med. Om dette punkt ønsker jeg ikke der skal herske nogen tvivl.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Sammenligningen med loven om Danmarks Nationalbank fra 1936 halter meget, hr. økonomiminister, for det er en lov, vi har vedtaget i Folketinget, som kan ændres, hvad dag det skal være. Det er altså en lov, dette Folketing har myndighed over. Går man over til en centralbank, står det både i kommissionspapiret og i Den Monetære Komité's papir, at det er irreversibelt. Der er ingen vej tilbage, hvis det viser sig, at vi ikke finder det hensigtsmæssigt, at det er de tyske pengefolk, der skal bestemme dansk politik. Så vil vi for evigt være underlagt det.

Derfor er det meget drastisk og meget ubehageligt i øvrigt at høre, at ministeren har den opfattelse, at hvis Tyskland beslutter sig – ganske uanset hvordan sådan en ordning bliver indret-

tet – har vi bare at gøre det samme. Jeg forstår økonomiministeren sådan, at vi så må tilslutte os. Det er en frygtelig defaitistisk holdning af en økonomiminister, og det er i hvert fald ikke noget, vi kan stille os bag.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg ville gerne takke for svaret fra økonomiministeren, men jeg synes ikke, jeg fik et svar. Det var måske det, der lå i det allersidste. Jeg fik noget at vide om en fælles interventionsmekanisme, og jeg fik noget at vide om politisk styring, men mit spørgsmål gik på, om det er regeringens ønske, at vi skal have endegyldigt fastlåste valutakurser. Det er sådan set det, der er temaet i en mønt- og valutaunion.

Det, jeg fik ud af ministerens sidste svar, var, at hvis udviklingen går i den retning – det er sådan set ens værste anelser, der bliver bekræftet – at de andre vil have det, så skal vi alligevel springe på.

Der var faktisk en del i udenrigsministerens tale, som i hvert fald sprogligt tiltalte mig en del: at vi nu skulle påvirke udviklingen, og at vi nu skulle vise vilje.

Det, som økonomiministeren har fremført her, er, så vidt jeg kan se, præcis det modsatte af at vise vilje. Jeg havde egentlig hellere haft en debat, hvor man sagde: Det er, fordi vi går ind for fastlåste valutakurser. Så vidste vi da, hvad vi havde at holde os til.

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er ikke rigtigt, hr. Ivar Nørgaard, at drage den konklusion, at vi går ind for det ganske uanset betingelserne. Sådan har jeg ikke udtrykt mig, og det vil hr. Ivar Nørgaard nemt kunne finde ud af ved læsning af, hvad jeg har sagt i dag, og hvad jeg sagde i november sidste år. Selvfølgelig er det ikke ligegyldigt. Hele den proces, der er i gang her, er aldeles ikke ligegyldig. Det handler netop om: Kan vi enes om, på hvilke betingelser et øget monetært og valutærisk samarbejde skal udfolde sig? Kan vi, eller kan vi ikke? Det er betingelserne for det, det hele handler om. Derfor er det aldeles urigtigt at sige, at det er uanset, hvilken udformning det får. Det er det ikke.

Til hr. Gade vil jeg sige: Det er ikke rigtigt, at dette ikke er noget, vi skal snakke om. Derimod er det rigtigt, at det er svært stof. Det er det bl.a.,